

nu ere de to Ordførere enige, og da jeg har en modfat Mening, ere vi alle enige. Nei, der er en bestemt Modsatning mellem det Standpunkt, som jeg har forsvaret ifjor, og som jeg atter forsvarede iaar, og det, som de ærede Ordførere indtage, og jeg tror, at det vil være let baade for Thingets Medlemmer her og for Folk udenfor at forstaa den Forskjel, der ligger for i den Afstemning, som vi snart skulle stride til. Thi Spørgsmaalet er i Virkeligheden det, om vi skulle have en Afstemning, der udtaler en bestemt Mening om Provisoriet, eller om vi mere eller mindre skulle gaa uden om denne Sag og saa træste os med, saaledes som den ærede Ordfører gjør, at vi før eller senere ville kunne opnaa en Overenskomst med Landsthinget. Hvor hørt det end er mig at være i Overensstemmelse med Landsthinget — det er noget af det, jeg allermeest ønsker — vil jeg dog sige, at, naar jeg staar her og skal træffe en Bestemmelse som Medlem af dette Thing, træffer jeg den ifølge Sagens egen Bestaand og uden Hensyn til, om Samstemning med det andet Thing ligger mere eller mindre nær.

Wtther: Det ærede Medlem, der nu talte, sagde, at det maatte bero paa en Misforstaaelse, naar jeg havde ment, at man ved at vedtage begge Punkter i Mindretallets Indstilling skulde have frastrøbet Rigsdagen nogen Ret til at gjøre Anklage gjældende imod Ministeriet med Hensyn til Erstatningen. Det kan jeg ikke indrømme, thi her staar jo i Mindretallets anden Indstilling: Spørgt frasiger Rigsdagen sig Ret til at gjøre Ansvar gjældende med Hensyn til Regnskabet for Finantsaaret 1877—78. Da det nu er oplyst, at der er en Del Poster, om hvilke Statsrevisionen ikke har kunnet danne sig nogen begrundet Mening, fordi det ikke har kunnet faae tilstrækkelige Besvarelser fra Ministeriet, forekommer det mig, at det vilde være at foregribe Sagen, naar man nu gif hen og frastrøber sig Ret til at gjøre Ansvar gjældende. Hvis der nu under Sagen tilveiebragtes Oplysninger om visse Punkter, hvoraf det fremgik, at disse ikke havde nogen Hjemmel i nogen Paragraf i Finantsloven, er det dog aabenbart, at man med Hensyn til dem maatte kunne gjøre Krav paa Erstatning for Rigsdagets, men man havde jo affaaet sig sin Ret til at gjøre det, og man vilde da komme i en Selvmødsigelse med sig selv, ialtfald ligeoverfor Domstolene, naar man forud havde vedtaget Bestemmelsen under Nr. 2. Med Hensyn til den første Indstilling er der jo ikke nogen Forskjel imellem Flertallet og Mindretallet, thi Flertallet vil jo ogsaa have alle de Poster underkendte, som grunde sig paa den provisoriske Lov. Jeg ser altsaa slet ikke, hvorfor vi skulde vide den Smøbekommen at slaa en Streg over vor Ret til at gjøre Ansvar gjældende for visse oplyste men ubegrundede og uhjemlede Poster, og det

vilde jo blive Følgen, hvis vi stemte for Mindretallets Indstilling under Nr. 2. Der ligger slet ikke nogen Misforstaaelse til Grund herfor.

Fogtman: De forskjellige Hensillinger, der ere blevne gjorte til mig om at tage et andet Hensyn end det, jeg har taget ved den Indstilling, jeg her har tilladt mig at gjøre til det høie Thing, kan jeg desværre ikke tage til følge. Naar det er blevet henstillet til mig at opgve enhver formhelst politisk Forbindelse med denne Sag, kunde paa den rent regnskabsmæssig, se paa Statsrevisionens Instruxer og lade alle politiske Spørgsmaal ligge udenfor, kan jeg ikke tage denne Anvisning til følge. Jeg har heller ikke hørt, at der er kommet noget Nyt frem; det, der har været Tale om, have vi jo hørt ifjor, jeg har hørt det i Udvalget, og det har ikke bragt mig til at faae nogen anden Mening end den, jeg alt har. Jeg har imidlertid bedet om Ordet for en kort Bemærkning for at nævne en enkelt Ting. Der er nemlig af et Par ærede Medlemmer, det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Clausen), for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimeskab) og vistnok af et andet Medlem til, blevet sagt, at naar dette, som skulde komme bagefter, dette, som vi nu ikke tale om for Diebliffet, engang skete, var det egentlig ligemeget, hvilken Indstilling der var vedtaget, enten den, som Flertallet har foreslaaet, eller den, som jeg har tilladt mig at foreslaa. Naar vi først kom til en Rigsdagsanklage, hvilket jo er det, man stræber hen til fra de forskjellige Sider, vilde det være ligemeget, ved hvilken Beslutning man var kommen dertil, det var Hovedsagen, at man kom dertil. Jeg kan ikke være enig i, at det er ligemeget, hvilken Beslutning der er gaaet iforveien; tværtimod, hvis det kom til en Rigsdagsanklage, hvis det Forslag, her er drøftet, virkelig skulde faae et Flertal for sig her i Salen, hvilket jo er Tanken, vilde jeg anse det for meget mere nødvendigt, at først den Beslutning, som jeg har tilladt mig at foreslaa, var vedtagen, thi dermed havde vi saa Spørgsmaalet om Bevillingsmagtens Stilling til Finantsforvaltningen i den Periode, hvor Regjeringen har paaberaabt sig den provisoriske Finantslov, bragt ud af Verden. Det maatte være afgjort, før vi med Hensyn til Statsregnskabet kom til Rigsdagets og stillede vort Spørgsmaal til den. Hvis derimod Flertallets Forslag vedtages, og man saa gaar til Rigsdagets, saa er der jo ikke truffet nogen Bestemmelse fra Folkethingets Side om dets Stilling til den provisoriske Finantslov. Det er et aabent Spørgsmaal, der saa ligger for, efterat Sagen er kommen paa det Trin. Dertil siges nu, og det er særlig den Betragtning, man har haft for Die ved, at Folkethinget træffer denne Afgjørelse, at det er Noget, man er kjed af og vred over, og at man endogsaa er særlig vred derover, men man afgjør ikke Sagen derved;